



**PINK.** Det lyserrøde er iøjensaldende i Anne Marie Plougs udstilling, hvis titel betyder 'Skønne giftig'. Foto fra kunstnerens hjemmeside

# Frugtbar forskellighed

Anne Marie Ploug kaster sig ud i farvestrålende popkunst og stramme sort-hvide værker på Horsens Kunstmuseum. Men i stedet for at forekomme splittet, samler det hendes udtryk til en ny for helhed.

## KUNST

Horsens Kunstmuseum: Anne Marie Plougs Lovely Noxious. Til 2.12.  
♥♥♥♥♥

Faste læsere af Den levende vil kende Anne Marie Ploug bedst for hendes handlekraftige mangapige, der med knyttet næve brøler skrifttegn hen over billedfladen på en af de mest populære af Politikens Særtryk.

Men Ploug har lagt den japanske tegneriestil mangaen, på hylden og i stedet vendt sit inspirationsøgende blik fra Østen til Vesten. Helt præcis til et af den

moderne vestlige kunsts knudepunkter: popkunsten, sådan som den så ud i Andy Warhols New York City.

Man skal dog ikke lade sig narre, for selv om Ploug fokuserer på overfladen, stikker der noget under. Mikrofonklaser strækker sig mod den blå himmel som luftballoner, men der mangler nogen til at tale i dem. Medaljer hænger på rad og række i deres farvede bånd, men man kan ikke se, hvis de er eller hvorfor. Og i malerisammenstillingen 'Chemical Minus' ses en række dunke, sprayflasker og tønder, hvor produktet synes at være ætset væk, så kun den ubemaledede form og den klare

baggrundsfarve står tilbage.

Det ligner Warhol, men det handler om noget andet.

Hvilket det dog måske ikke er lige let at fange, navnlig når man på Horsens Kunstmuseum har valgt slet ikke at introducere udstillingen i skriftlig form. Rune Gades første tekst i kataloget ville ellers være glimrende til formålet. Her får man konfirmeret fornemmelsen af underliggende ironi; af at Ploug med sine glade farver peger på mediernes evige hunger efter nye skandaler, magtbegær og forurening på flere niveauer.

ANNE MARIE Ploug arbejder dog også mere internt med maleriet. Hun undersøger, hvad det gør ved os - og hvad malerierne gør ved hinanden. Derfor hænger der 21 versioner af det (temmelig) præcis samme billede i den ene af museets sale. Sammenstillingen fylder det meste af to væg-

flader, og igen og igen strækker en blomstrende gren sig på pink grund, gentaget i forskellige formater. Og det er gennem gentagelsen, at Ploug undergraver maleriets forbindelse til motivet, til naturen. I stedet viser hun os en ny virkelighed, en repetitiv og kunstig naturoplevelse, der intet har med naturen, og alt med kunsten, at gøre.

Det er også i denne sal, at man kan stille sig under digteren Ursula Andkjær Olsens ord, der sært forvrænget plasker ned fra en højtaler i loftet. At sætte et ordværk på museum er en virkelig god idé, og for en gangs skyld er der slet ingen gener forbundet med lyden, der ellers ofte volder problemer, når den bliver en del af en udstilling.

ANDKJÆR OLSEN fortsætter Plougs leg med naturromantikken, som hun drejer som et bolsje i munden. Temaet går igen i

den sektion af værker, der som kontrast til de klare farver er holdt helt i sort-hvid. Her synes motivet umiddelbart at være skovens træer, men abstraktionsniveauet gør, at man ikke kan være helt sikker. Måske er der tale om fikserbilleder, så man i virkeligheden ser noget helt andet end egelev og grannåke?

Anne Marie Plougs sort-hvide værker virker mere direkte, med mindre bagvedliggende dagsorden, end det er tilfældet med de farvestrålende malerier. Der er en tysthed i skoven, men stierne kan pege i mange retninger: tilbage til klassisk amerikansk landskabsfotografi, sådan som det kendes fra Ansel Adams' storslåede portrætter af Vesten, eller knap så mange årtier bagud, hvor man møder den abstrakte ekspresionisme, der hos kunstnere som Barnett Newman og Mark Rothko var mere abstrakt end ekspresiv. Men Ploug trækker ikke kun på amerikanske

kilder, for værkerne kunne også pege på nordisk natursyn og tristesse - eller fungerer som illustrationer for et eventyr af den mere brutale slags.

Det er således to meget forskellige udtryk, der mødes under overskriften 'Lovely Noxious', der er så dobbeltydig, som udstillingen er sammensat: 'skønne giftig'.

Men det fungerer fint, og forskellige klæder faktisk hinanden. Anne Marie Ploug turde gå videre og forlade den umiddelbare succes, hun fik med mangabillederne, og det tyder godt for hendes kunstneriske fremtid.

Og det gør værkerne også!  
trine.ross@pol.dk